

Wilco Burgemeester (50), binnen- en buiten schilder over zijn vak en familie:

‘Het zit bij ons in de genen’

Wilco Burgemeester (50) komt uit een echte schildersfamilie. Al jaren doet hij als zelfstandige met veel plezier het schilderwerk voor een VVE in Utrecht: ‘Het is leuk dat ze je terug vragen, dan weet je dat je je werk goed doet.’

Over Wilco Burgemeester

Wilco werkt 35 jaar als binnen- en buitenschilder, waarvan de laatste negen jaar als zelfstandige. Nadat zijn werkgever tien jaar geleden failliet ging startte hij zijn eigen bedrijf en werkt hij samen met een compagnon. Hij is getrouwd en trotse vader van twee kinderen. Wilco is een echte buitenman: ‘Zodra de zon schijnt ga ik naar mijn eigen boot in Loosdrecht om te varen met mijn vrouw en kinderen. Of ik stap op mijn motor, of ik maak een lange wandeling met mijn twee honden.’

‘Het zit in de genen, in onze vingers. Mijn opa was schilder, mijn vader was schilder, mijn jongere broer en ik zijn schilder en mijn zoon inmiddels ook.

Vijftien jaar was ik, toen ik begon. Eerst zat ik op de kokschool, maar het schildersvak bleef trekken. Ik ben er zogezegd ingerold en mijn vader leerde mij het vak. In het begin mocht ik alleen maar schuren. Schuren, schuren, gronden en weer schuren, haha! Maar dat is wel de basis.’

Stap naar het zelfstandig ondernemerschap

‘Ik heb 25 jaar in loondienst gewerkt, een goeie baas was het. Helaas ging zijn bedrijf failliet. Ik stond voor de keuze: of weer aan de slag voor een andere baas of doorgaan als zelfstandige. Ik besloot de stap te wagen en voor mezelf te beginnen. Ik vond het best spannend. Eigenlijk wilde ik het al jaren, maar ik ging samenwonen en er kwamen kinderen. Dan wil je toch wat zekerheid. Mijn huidige compagnon kwam ik tegen toen hij als zelfstandige voor mijn voormalige baas werkte. Het resultaat is dat we nu al ruim negen jaar met heel veel plezier samenwerken. Het klikte meteen heel goed, we doen alles met zijn tweeën.’

Vrolijke kleuren

‘De afgelopen jaren heb ik al heel veel aan dit pand van de VVE gedaan. Klein onderhoud, trappenhuizen, de balkons, de bergingen, groot onderhoud, hier en daar een deurtje... inmiddels is de eigenaar, een VVE, al jaren vaste klant. Het is leuk dat ze je terug vragen, dan weet je dat je je werk goed doet. Het liefst werk ik buiten, vooral als de zon schijnt. Af en toe een praatje maken met de bewoners en een kop koffie drinken... dat maakt het werk ook leuk.

De kleuren van dit pand maken me vrolijk. Over kleuren gesproken: in de tijd dat ik nog voor mijn baas werkte, had hij per ongeluk de verkeerde kleur besteld. Grijs in plaats van donkergroen. Na afloop kwam de eigenaar vragen of het al echt af was omdat hij dacht dat het nog in grondlak stond. Konden we het helemaal overdoen, haha! Gelukkig kon hij er ook om lachen.’

Van oud naar mooi

‘Wat ik mooi vind aan mijn werk is dat ik bezig ben met ‘bouwen’. Elke dag zie je het beetje bij beetje opknappen. Iets dat lelijk en oud is, wordt dankzij mijn handen weer iets moois. En natuurlijk is het ook leuk als de klanten tevreden zijn en je complimenten geven over je werk. Dat alles bij elkaar geeft me veel voldoening.

Ik ben wel een schilder die zijn werk doet zoals het hoort. Als mensen vragen “Kun je dit even snel een kwastje verf geven” dan doe ik het niet. Ik sta achter mijn werk en dat kan ik alleen als ik kwaliteit kan garanderen. Dat is ook de reden waarom ik in de herfst- en winterperiode meestal zo’n anderhalve maand thuis zit. Behalve dat er in de winter niet altijd genoeg opdrachten zijn voor binnenschilderwerk, is de buitenlucht de meest natuurlijke manier van drogen. Er zijn andere methodes, maar daar doe ik niet aan omdat ik vind dat ik dan niet de kwaliteit kan leveren die ik voorsta.’

Veiligheid

Op de vraag wat Wilco in zijn vak heeft zien veranderen in de afgelopen 35 jaar, antwoordt hij: ‘De veiligheids-eisen. En dat vind ik alleen maar goed. Veilig werken is belangrijk en dat is nu veel beter geregeld dan vroeger. Jaren geleden heb ik in een hangbak gestaan zonder veiligheidsriemen. Dat hoefde toen niet. Tegenwoordig is dat verplicht. Het stelt me gerust dat mijn zoon ze nu wél draagt.’

Trots

‘Mijn zoon zat op het speciaal onderwijs. Hij wilde eerst timmerman worden, maar dat paste toch niet zo bij hem. Hij zei: “Pa, ik wil toch liever schilderen.” Ik zei: “Nou, dan moet je dat doen.” Hij heeft de schildersvakschool afgemaakt tot en met niveau 3. Hij mag bijvoorbeeld uitvoerder en voorman worden. Ja, daar ben ik als vader trots op.’